

[Ministeren f. Landbrug og Fiskeri.]

mødt. Jeg vil ogsaa takke det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen for hans venlige Ord om Arbejdet i Kommissionen. Jeg skal da slutte med at sige, at vor Jordlovgivning jo gennem mange Aar har været præget af en rolig og harmonisk Udvikling. Fra alle Sider har man været med i Arbejdet, og jeg lægger megen Vægt paa, at dette kan fortsætte. Jeg tror at turde sige, det fra alle Sider erkendes, at den danske Husmandsstand til fulde har vist sin Berettigelse, og jeg tror ogsaa, at dansk Landbrug, saa vidt det kan ses, i Fremtiden vil være henvist til den Opgave at være Forædler af Raavarer, og det er naturligvis Forudsætningen for den Jordpolitik, vi fører. Men hvis denne Forudsætning ændres, betyder det ogsaa, at uendelig meget andet her i Landet ændres.

Jeg giver de Talere Ret, som har hævdet, at det er en bydende Nødvendighed at kunne beholde den bedste Del af Ungdommen paa Landet. Ogsaa jeg kan meget vel se, at det er meget ønskeligt, om den Tid snart kunde være forbi, da Landmandens bedst begavede Søn skal være Trafikassistent eller Postassistent eller noget andet lignende i en Etat. Men jeg tror ogsaa — og det skal man have Opmærksomheden henvendt paa —, at det Medhjælperspørgsmaal, der i Øjeblikket volder saa store Vanskeligheder og har gjort det gennem en Aarrække, i meget høj Grad har Tilknytning til vor Jordlovgivning. Jeg tror, at dette Medhjælperspørgsmaal ikke kan løses uden en fornuftig Udstykningspolitik, og derfor skal der ogsaa gøres en Indsats, men jeg haaber paa, at den kan blive af en saadan Karakter, at den harmonisk kan fortsætte og udvikle den bestaaende Lovgivning. De skridtvise Reformen har jo nu engang en fremtrædende Plads i vort daglige politiske Arbejde og vel ogsaa i vor politiske Historie — og jeg mener, at det har de med Rette. Derfor tror jeg, at en „Alt eller intet“-Politik kun har en mere teoretisk Interesse, og en saadan Politik vil, navnlig for den Befolkningsdel, som dette Stykke Lovgivning berører, være i Strid med det, som denne Del føler er ret og billigt. I Betragtning af det i enhver Henseende høje Stade, som dansk Landbrug og dets enkelte Udøvere i Dag befinder sig paa, er det min Opfattelse, at en fundamental Lovgivning som den om Udstykningen skal gennemføres i Samarbejde og i Forstaaelse med hele

dette Erhverv. Og det kan den ogsaa blive — det føler jeg mig overbevist om —, forudsat at vi ikke hver for sig i vort politiske Arbejde bider os fast som en Art Pælemuslinger.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, sige, at jeg var meget glad over at høre de anerkendende Ord, som det ærede Medlem Hr. Einar Simonsen henvendte til Direktør Niels Frederiksen. Ogsaa jeg har jo haft Lejlighed til at følge Niels Frederiksens Arbejde, og jeg vil gerne udtale, at det er af en saadan Karakter — det gælder vel ikke mindst det Arbejde, Niels Frederiksen har udført i Sønderjylland —, at det vil blive staaende i Landets Historie. Derfor kan jeg i eet og alt tilslutte mig disse Udtalelser, og jeg er, som sagt, glad for, at dette blev sagt ved denne Lejlighed, under Jordlovenes Behandling.

Hvad Bevillingslovforslaget angaar, forstod jeg, at der herom i Virkeligheden var Enighed. Jeg takker for den Tilslutning, dette Lovforslag fik, og haaber som sagt paa, at det under et kommende Udvalgsarbejde vil kunne lykkes at opnaa Enighed om Statshusmandslovforslaget.

Carl Petersen:

Den højtærede Landbrugsminister sluttede sit Indlæg med at sige, at det, man burde tilstræbe, var Samling om en Lov, der kunde bære ind i Fremtiden, og at man ikke burde opstille en „Alt eller intet“-Politik. Det er jeg for saa vidt enig med Ministeren i; men naar jeg skal vælge mellem en Politik, der intet er værd, og en Politik, der er alt værd, tager jeg nu alligevel det sidste.

I Forbindelse med de Spørgsmaal, jeg rejste i Gaar, og som Ministeren nu har svaret paa, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Det første drejer sig om, hvorvidt vi skal bibeholde den gamle Bestemmelse om Valg af Medlemmer til Husmandsbrugskommissionen. Her siger den højtærede Minister, at de landøkonomiske Foreninger havde fremsat Ønske om, at naar de havde indstillet en Mand enstemmigt, skulde man være pligtig at vælge ham. Jeg gjorde i Gaar opmærksom paa den Fare, der ligger deri, og jeg synes ikke, at Ministerens Udtalelser afkræftede min Antagelse. Det kan jo godt blive et Spørgsmaal, om man skal opfylde et Ønske af den Beskaffenhed, selv om det kommer fra de interesserede Foreninger. Man maa dog aldrig glemme, at der i Kraft af denne Lovgivning